

רק אם תגיע ההשתמטות ל-100%, תסוכל המזימה

אך מעבר לאספקטים הצה"ליים הטהורים, יש לפרשה אספקט כלל-לאומי.

את ההכנות העיקריות של הליכוד במערכת הבחירות האחרונה היתה לשים קץ למצב, ההיררכיה אורגנית לעדה של רמאים. אינו יודע אם יש כיום רמאי אחד פחות. אך ברור כי המצב החדש ייצור רבבות רמאות. הוא בליבו הזמנה לרמאות.

הבת ההגונה, שלא תצהיר שהיא דתית, תיעש. יהיה עליה להקריב שנתיים יקרות מחייה. היא תראה בכל יום את חברותיה, שנענו להזמנה הממשלתית לרמות. מבקרות באוניברסיטה, מטפסות בשלבי הקידום בעבודה. מבלות על שפת הים. הבת ההגונה תחשב, בעיני עצמה ובעיני זולתה, מטומטמת. הבת המרמה תקבע את ה"נורמה החברתית החדשה."

הנורא מכל הוא שהציניות של העיסקה היא גלויה כל-כך. בשוק הפתוח, לעיני כל, מכרה הממשלה את הצדק, הביטחון וההגינות. בעיסקה פוליטית מרופשת, תמורת גזירהעשית של ארבעה קולות בכנסת.

הציניות חוגגת, השחיתות משתוללת. ולא בשטח הכלכלי, או בכורסה המיפדגתית, כמו בימי הממשלות הקודמות, המסואבות. אלא בשטח שהוא קודש-הקדשים שז' כל ממושלות ישראל, ושז' הממשלה הנוכחית על אחת כמה וכמה: בשטח הביטחון.

הממשלה נאלצת להגן בחירוף-נפש על התועבה הזאת. אין לה ברירה. כי למביה, אין זו פרשה שולית. העיסקה נוגעת לעצם קיומה.

אם אי-פעם נודדה ממשלה בחטאי-קדמון, הרי קרה הדבר הפעם.

וזהו, אולי, העובדה המדהימה ביותר: ממשלה זו ממשלת-הזהר, ממשלת-הגאולה, ממשלת-זקיפות-הקומה הלאומית. ממשלת ארץ-ישראל השלמה, הממשלה שסירדה את יוזמת אל-סאדאת כדי לשמור על נחלת-אבותינו. ממשלה זו לא היתה קמה כלל, לולא הסכימה למכור את צה"ל לאגודת-ישראל, המיפלגה האנטי-ציניונית שהתנגדה לעצם הקמתה של מדינת-ישראל.

יומי עיסקה זו קיוו, מן הסתם, שהיא תיכשל למחרת היום. חתמו על קנוניה, שפרטיה לא זכו שתשומת-לב יתרה, ביגלל התרגשות הרגע, וזהו, יבואו דברים חשובים יותר, ויסיחו את הדעת הלאומית לאפיקים אחרים. אך זה דרכו של החטא הקדמון: הוא רודף את בעליו.

לפתע, שנה אחרי המעשה, מופנים כל ה"זרקורים לעבר פרשה זו. כמו גנב בליה, נתפס הליכוד בקלקלתו, כמרכז אלומת האור.

אך לשים קץ למצב הבלתי-נסבל? איך לסכל את המזימה העכורה?

קומץ של ישימינסטיות קיבל על עצמו את המשימה. יש לברך את הבנות הצלה על אומץ-ליבן האזרחי ועל טוהר עקרונותיהן. כמו קציני-המילואים הצעירים, שהניפו את דגל "שלום עכשיו", הן מחזירות את האמונה בישראלי היפה.

אולם אין להטיל על קבוצה של בנות 17 את מלא עומס התפקיד, הרובץ על שכמ הציבור כולו. לא השמיניסויות לבדן, ולא עסקניה-המיופלינות לבדן, יוכלו לבטל את עיסקת-השחיתות. לא בהצבעה חדיפעמית ככנסת יתוקן המצב. כמו במאבק על השלום, כן במאבק זה, דרושה תנועה ציבורית רחבה, שתצמח מלמטה. ניצניה הספונטניים כבר נראים בארץ. אם תתרחב התנועה ותגבר, ייווצר עימות חד בין הציבור ובין הממשלה. אין נושא הראוי יותר לעימות מאשר זה, הנוגע לשורשים העמוקים ביותר של מישטר החוק, ההגינות, הצדק והביטחון.

היכולה תנועה כזאת לעשות? נדמה כי קנוניה זו עצמה נושאת בחובה את הדרך לחיסולה. פשוט צריכים להביאה עד הסוף, "אד אבסורדום".

ההסכם הקואליציוני נותן לפל סת בישראל את הזכות לתבוע את שיתרוה מזה"ל מטעמים דתיים. בלא הוכחה, בלא בדיקה, בלא עונש?

אם מחזור שלם של בנות — עד האחרונה שבו — ינצל זכות זו, תטבע המזימה כולה בביצה של גיחוך וגועל. אם ההשתמטות לא תגיע ל-50%, כמו היום ולא ל-60%, כמצופה מאה, אלא ל-100%, ימות ההסכם הקואליציוני. לא הממשלה ולא צה"ל יוכלו לעמוד בזה.

נכון, זה לא קל. לבנות רבות יהיה קשה להגיע לשיא הציניות, שממשלת-בגין הגיעה אליה כבר ביום שקמה. אולם הדבר דרוש. להבראת המדינה. מוז פני הציניות הרשמית, יש להעמיד את האנטי-ציניות של הציבור המתקומם.

כולנו דתיות

ונחלנית, נוצר כארץ מישטר של השתמטות, רמאות והפלייה.

ממשלה זו, שבין חבריה יש אהון סרית-קדים של משתמטים מצה"ל, ראוי לה שתיפול ביגלל הרגיל ציני זה לבדו. אילו נפדה כך, היתה בכך התגשמות הצדק הצרוף.

אפשר היה להבין, איכשהו, את הממשלה, אילו החליטה לבטל כליל את גיוס-החובה של הבנות. ייתכן שהיה הגיון כלשהו בצעד כזה. במיקרה זה היה על צה"ל להציע לבנות המתגייסות תנאים מושכים, כדי לדרבן את התנדבותן. לממשלה לא היה עוז ללכת בדרך זו. היא קיבלה

ימי הראשית: חיילות בשנות ה-50

את ההנחה, ששרות-החובה של הבנות הוא חיוני לקיומו וליעילותו של צה"ל, הסובל ממחסור גובר בכוח-אדם. תחת זאת נוצר מצב שהוא כה נתעב, כה מאוס, כה מושחת, כה סותר את כללי היסוד של ההגיון והצדק, עד כי אינו ראוי אף לרפוי בליקתי-בבנות.

דמה שאין צורך למנות שוב את כל הצדדים האפלים של המצב החדש.

הוא יוצר מצב בלתי-נסבל של הפלייה. עומסי-הגיוס לא קטן. הוא רק מתחזק אחרת. מהצד הבנות מושתררת בליה, ואילו המחצית השנייה נדרשת לשאת בעומס כפול.

בנות 38 נדרשות לנטוש את הבית, את הבעל והעי-בודה, וללכת למילואים כדי למלא את מקומן של בנות 18, המשתפוט על שפת-הים. המשתחררות יסתערו על האוניברסיטות ועל מקומות-העבודה. כאשר תשתחררנה בנות-גילן המגויסות, כבר יהיו מקומות-העבודה הטובים ביותר תפוסים. הן תמצאנה שהשתמטות נמצאות מעליהן בכל סולמות הקידום.

חלקן של הנשים בצה"ל יקטן עוד יותר. פעם ראה העולם בחיילת הישראלית סמל לשיחרור האשה. כיום מפגר צה"ל בשטח זה אחרי הצבאות המתקדמים, כגון צבא ארצות-הברית. הבנות נדחקות למיקצועות נשים. אין בצה"ל טייסות וחילות קרביות, כמו באמריקה. לא תתואר בצה"ל אלופת-פיקוד, קצינית רפואה ראשית, ראש-אכ"א נשית, מפקדת חיל-התחזוקה. הבנות שתיוותרנה בצה"ל, במצב-החדש, תהיינה פקידות, אחיות וקשריות. צה"ל עצמו יופגע קשות. המחסור בכוחי אדם יגבר בעיקבות המחסור בכוח-החיה.

מה התרגילים הציניים, שהפוליטיקה הישראלית משופעת בהם, וזהו התרגיל הציני ביותר: קמה ממשלה חדשה, שדרכה מובילה כי הכרח למלחמה. היא קמה על סמך הסכם קואליציוני, הפוטר ציבור שגם של תומכיה משרות צבאי.

אשר ניצח הליכוד במאי 1977, לא היה מסוגל להקים ממשלה לבדו. עמי-ישראל, ברוב חוכמתו, מנע ממנהם בגין רוב מוחלט, כשם שמנע רוב כזה מדויד בן-גוריון.

אולם בגין רצה להדהים את הכל במהירות תקמתה של ממשלתו. הוא רצה להוכיח, כבר במעשהו הראשון, שיש לו כושר-החלטה ומהירות-ביצוע. שתי תכונות, אגב, שבלטו מאז בהעדרן בממשלתו. כדי לעשות זאת, היה זקוק לאגודת-ישראל. הוא קנה את קולותיה בשלושה: בכסף, בהפלות ובאי-גיוס הבנות.

עניין הכסף היה כימעט שיגרתי. כל ממשלות ישראל, מאז קום המדינה, שלמו לאגודת-ישראל בכסף טוב עבור קולותיה. בן-גוריון נתן לה פעם רשיון של בנק, תמורת הצבעה אחת (בעניין המימשל הצבאי, שחל על ערביי ישראל). גם בניו יולם לאגודה כמה עשרות מילי יונים. היתה זאת עיסקת-שחיתות, אך היא לא חרנה מן השחיתות המקובלת.

הבטחת בגין לתקן את חוקי-ההפלות היא פרשה חמורה הרבה יותר. התיקון יאמלל רבבות מישפחות עניות. הוא פוגע בהרות האדם. אולם אין הוא נוגד, לפחות, את השקפת-העולם של תנועת-החרות.

בעיני אישי-החרות, האשה היא כית-חרושת לייצור חיילים לצה"ל. צה"ל יהיה זקוק לחייו לים, כדי להחזיק בארץ-ישראל השלמה, נחלת אבותינו. אנשי חרות יהיו להצביע במצפון שקט בעד התיקון, שהוא תועבה בעיני אדם בעל השקפה ליברלית.

לא כן פרשת גיוס-הבנות. כאשר מכר מנחם בגין לאגודת-ישראל את גיוס הבנות, הוא עשה מעשה הנוגד את מצפון תנועתו. את עקרונות-היסוד של מורוהו, נביא הצבאות העברית. זאב ז'בוטינסקי, שהמציא את המושג "הדר", בוודאי התהפך כקירבו כאותו היום.

אין אני מתנגד לשיחרור בנות דתיות משרות צבאי, על פי ההשקפה האמרת שאין המדינה צריכה לכפות על אדם דבר הנוגד את עיקרי מצפונו. אנו משחררים ערכים משרות בצה"ל, מפני שאין לדרוש מערכי לשאת נשק נגד אחיו.

כל עוד תנובה ישראל במלחמה נגד העולם הערבי, כל חייל ערבי בצה"ל הוא בגד אונס או שכיר-חרב. אנו משחררים סרבני-מלחמה, שהשקפתם אופרת עליהם כיכול לשאת נשק.

המייבנות הוא קשה, ולעיתים אכזרי, מן המשחררים נדרש שרות אלטרנטיבי מפרך וממושך. וזה צודק. מאותן הסיבות, יש הצדקה לשיחרור הי בנות, הגדרות כמיסגרת מושפחתית אדוקה, סגורה ומסוגרת.

יצאת בנות כאלה למיסגרת התופשית של צה"ל היא תועבה בעיני הוריהן, חורבן לתרבותם ולאורח-חיייהם. אני תומך בשיחרורן. בוודאי ניתן למצוא דהן תפקידים שאינם מחייבים את יציאתן מי מיסגרת הקהילתן, ומן הדין להטיים עליהן.

מה דברים אומרים? במי דברים אמורים? הקהילה הדתית האדוקה, המקיימת את מיסגרות ימיה-הבניים, אינה מגיעה לכדי 5% של הציבור הישראלי.

קהילה זו מורכבת ממצביעי אגודת-ישראל ופא"י (רובם), אך בהחלט לא כולם) זמאנשי נטורייקרתא, שאינם מצביעים כלל, מכיוון שאינם מכירים בקיום המדינה הציניונית. גודלה של קהילה זו ידוע היטב. את בנות הקהילה הזאת יש לשחרר, עי פי בקשתן, אחרי מיכתן איש קפדני ומדוקדק. לשם כך לא היה צורך בהסכם קואליציוני חדש. גם הממשלות הקודמות שיחררו בנות אלה, ואף נתנו לאלפי בנות נוספות ליהנות מן הספק. ההסכם הקואליציוני החדש לא בא לשחרר בנות אלה. הוא יצר מצב חדש לגמרי. כדי להקים ממשלה מליחמתית, סיפוחיסטית